

Na přelomu raného a vrcholného středověku se křesťanství jakoby nacházelo v mlhách – staré pohanské kultury v Evropě jen velmi pomalu a neochotně vyklízely pozice a tu se na jejich místo začaly drát nové kultury, či lépe řečeno – hereze. První z nich vystoupily na světlo, či byly odhaleny, už v 11. století a během následujícího století se začaly v západní i střední Evropě množit případy odhalených heretických komunit. Jihofrancouzský prostor, Okcitanie, byl během 12. století k velkému překvapení církve shledán jako místo, kde se velice rozmnožila dualistická hereze.

Církev se zpočátku snažila této situaci, jíž vnímala jako rostoucí ohrožení božího řádu, čelit misijní činností a spoléhala se na podporu místní šlechty. Vývoj situace, který probíhal až do počátku 13. století, ukázal, že šlechta nemá na represivních akcích zájem a heretiky toleruje, zatímco misijní činnost a hrozba církevních trestů vyvolává spíše všeobecný odpor. Ten nakonec vyústil v atentát na papežského legáta Pierra de Castelnau, což zadalo příčinu k vyhlášení křížové výpravy a řešení situace pomocí síly. Výsledkem byl válečný konflikt, trvající s drobnými přestávkami dvacet let a završený ozvěnou v podobě několika neúspěšných povstání – byl také první křížovou výpravou, vyhlášenou proti evropské křesťanské komunitě.

Samotné války proti albigenským probíhaly mezi lety 1209 a 1229. Jejich průběh lze rozdělit do tří fází: v první se křížáci snažili postupně dobýt celou zemi a získat nad ní kontrolu; tato fáze skončila bitvou u Muretu roku 1213, kde křížáci dočasně zlomili odpor Okcitanů a připravili je o mocného spojence, aragonského krále Pedra II. V druhé fázi museli křížáci čelit rozsáhlému povstání, které od roku 1216 vedl mladý Raimond VII. de Toulouse a které přerostlo v regulérní válečný konflikt..